

OSUDOVÁ HRANICE

CAMEBOOK

Pavel Tomcsányi

OSUDOVÁ HRANICE

Gamebook

Spáchali osudovou chybu. Už podruhé na hranici zmařili nevinný život! Z podsvětí se na zemský povrch derou přízraky a stvůry, aby ztrestali neomalenost a pýchu malicherných lidí! Trest lidstva je nevyhnutelný. Město za městem lehá popelem a děs se nezadržitelně šíří do všech království. Je načase spojit všechny hrdiny a dobré válečníky, do jedné, monumentální armády, aby se mohla strhnout rozhodující bitva, která rozhodne o dalším osudu lidstva...

JAK SE KNIHA ČTE:

Text je rozdělen očíslovanými odstavci. Jakmile budeš vyzván, abys nalistoval určité číslo. Pokračuj na odstavec označen příslušným číslem. Odstavce i možnosti volby jsou řazeny plynule za sebou. Věřím, že si nenecháte ujít napětí příběhu a odoláte pokušení juknout na více odkazů, než se pro nějaký rozhodnete ☺.

Umění boje (UB): Ukazuje, jak dobře si umíš poradit v boji. Je to kombinace tvých schopností a aktuální zbraně. Začínáš s UB bez bonusů.

Jak se bojuje? Hoď dvěma šestistěnnými kostkami a k číslu, které padne, přičti své UB. Za soupeře házet nemusíš, jeho hody jsou již předepsané a vystihují samotnou podstatu okolností děje. Porovnej tvůj hod s prvním číslem u soupeře. Jsou li hodnoty stejné nebo tvá je vyšší, zasáhl jsi toto kolo soupeře a přesuň se k dalšímu číslu v řadě. Znovu za sebe hoď kostkou. Kdykoli však budeš mít hod menší, než aktuální číslo soupeře, zranil tě o jeden život a pokračuj i tak na další číslo. K číslům soupeře postupuj zleva doprava. Použiješ li štít, životy neztratíš, musíš toto kolo ale opakovat. Souboj končí, až porovnáš poslední hod s posledním číslem. Když ti na konci boje zůstal alespoň jeden život, přežil jsi střet. Dále se děj odehrává podle dalšího textu.

Štít: Na své cestě můžeš používat také štíty, kterými se bráníš. Vždy, když nějaký získáš, dozvíš se jeho odolnost znázorněnou číslem. Pokaždé, když se ti nepovede hod, můžeš se rozhodnout, jestli jsi nastavil štít, nebo přišel o jeden život. Jestliže se rozhodneš pro štít, nezasáhne protivníková zbraň tebe, ale tvůj štít. Toto kolo však musíš postoupit opakovaně tak dlouho, dokud nevyhraješ hod nebo se nerozhodneš pro zranění v případě neúspěchu. Štít v jednom kole můžeš používat opakovaně. Po každém zásahu do štítu, odečti z jeho odolnosti jeden bod. Klesne li jeho odolnost na nulu, štít již nevydržel nápor protivníkových úderů a praskl. Dále ho nesmíš používat. Štít můžeš používat, držíš li ho v daný okamžik v ruce.

Střelba z luku: Ty v případě neúspěchu nejsi zraněn, pouze odečítáš své šípy. Šípy lze střílet pouze, jsi li k tomu vyzván přímo v textu.

Smůla a štěstí: Štěštěna může zavařit i nejzkušenějšímu dobrodruhovi a naopak, vytrhnout trn z paty nešikoví. Budeš-li vyzván „ZKUS ŠTĚSTÍ“ hod' dvěma kostkami. Bude li součet větší, než je tvé štěstí, máš smůlu. Je li součet menší nebo roven hodnotě tvého štěstí, máš štěstí. Hodnota tvého štěstí na začátku hry je 10. Pokaždé, když ti na kostkách padne štěstí, odečti 1 bod od své hodnoty štěstí. Padne li, že máš smůlu, pro tentokrát nic neodečítej a nechej hodnotu štěstí jak je. Kapacita získaného štěstí není omezena.

Životy: Vždy, když nevyhraješ hod a nepoužiješ štít nebo není napsáno jinak, ztrácíš jeden život. Na začátku máš 10 životů. Kdykoli během čtení textu nebo jakéhokoli souboje, dosáhne počet tvých

životů nuly. Zemřel jsi a dobrodružství tím končí. Nic ti nebrání, zkusit to znovu.

Hlad: Bude li v textu napsáno, že máš odečíst dávku jídla a ty žádné nemáš, zaškrtni stejný počet čtverečků v kolonce HLAD, v průvodním deníku. Za každý čtvereček, který zaškrtněš, si odečti jeden život. Dojdeš li na podbarvený čtverec, sniž zároveň maximální hranici životů o jeden. Pokud je v textu napsáno, že se ti díky najedení nějaké životy vrátily a ty nemáš co jíst, tuto informaci ignoruj a žádné životy si nepřičítej. Když se nenajíš 21x, zaškrtni ikonu lebky a hrdina zemře hladu. Pak dobrodružství končí.

Léčení: Budeš-li mít předměty, dovolující obnovu životů, můžeš je použít vždy, když zrovna nebojuješ (není-li i předmětu uvedeno jinak). To znamená, že nesmíš být v procesu házení kostkou a porovnávání hodů v číselné řadě. Pokud je boj přerušen textem, můžeš se v něm i léčit.

Průvodní deník Osudová hranice

GAMEBOOK

Životy Max:	Název zbraně: Bonus:
Léčení	Šípy
Zlaté	Štít Název: Odolnost:
Jídlo	Poslední odkaz:
Štěstí	Klíčová slova:
Poznámky:	
Hlad: ☐ ☐ ☐ ☐ ☒ ☐ ☐ ☐ ☒ ☐ ☐ ☒ ☐ ☐ ☒ ☐ ☒ ☒ ☒ ☒	

OSUDOVÁ HRANICE

Slunce stojí v nejvyšším bodě oblohy a jeho neodbytné paprsky tě protínají skrz naskrz. Tvá bílá tóga se pomalu a jistě nasává kapičkami potu a na tvém mladém těle vytváří vlhkou mozaiku. Jsi vděčný za šátek na hlavě, který tě chrání před smrtelným žářem. Sedíš v sedle koně na vrcholu písečné duny. Jel jsi napřed před karavanou, abys zjistil, jaká je situace před vámi. Už jste na cestě dvanáctý den a každou chvíli musíte vjet do Oázy Osvěžení, kde plánujete odpočinek a doplnění vašich tenčících se zásob. Ohlédneš se. Následuje tě líně se vlnící nit, jež je protkána korálky v podobě jezdců na koních a velbloudech obtěžkaných rozmanitým zbožím. Pobídneš koně směrem k nim, ke své karavaně. Přibližujete se poklidnou chůzí v domnění, že oáza je už blízko. Přitom sleduješ horizont písečných dun. Fascinují tě svými tvary i majestátností. Říká se, že žijí svůj vlastní pouštní život. Je to tím, jak vítr jejich písčité povrch neustále přesypá a to budí dojem, že se duny pohybují z místa na místo. Obzvláště jedna duna tě zaujala svým tvarem připomínajícím spícího obra. Jak zrakem hladíš její povrch, zarazíš se a zastavíš koně. Poklidnou křivku oddělující písečný povrch duny od blankytné oblohy cosi narušuje. Zneklidníš. V šíři jednoho sta metrů se pomalým krokem vynořují siluety mířící k vám. Pomalu se ti odhaluje pohled na oddíl jezdců v černých tógách, jejichž obraz se mihotavě tetelí v horkém vzduchu stoupajícím od rozpáleného povrchu písku.

Zcela se vynořili, zastavili se. Prudce zvedáš paži a karavana se zastavila také. Pobídl jsi koně a tryskem jsi dorazil k čelu karavany. Nepochybuješ, že jste se setkali s pouštními bandity. Karavana po několika denním putování nemá šanci ujet, boji se nevyhnete! Dobré místo na přepad, ušklíbneš se. Všem mužům zavelíš připravit se k obraně a sám od pasu tasíš nebezpečně ostrou mačetu. Svou zbraň držíš pevně ve zpocené ruce a s napětím očekáváš. Pevná a široká čepel se leskne v záři neúnavného slunce, které bude svědkem krveprolití. Napětí prosekl silný zvuk trumpet doléhajících od banditů k vám. Signál k útoku. Černá rojnice se rozpohybovala ke karavaně. Nabírá rychlost a každým skokem k vám více a více se přibližuje radostný křik, slibující tučný zisk, vás. Přehmátneš si ještě jednou prsty po rukojeti mačety. Srdce ti buší jako splašené a po obličejích stékají kapky potu, které již nejsou důležité. Nesmíš zpanikařit a vydat špatný rozkaz. Čekáš. Nepřátelé se rychle přibližují. Zvířený prach z písku za nimi narušuje barvu nebe. To vše doprovází ten děsivý pokřik. Snažíš se ho ignorovat, aby se ti nezaryl do mysli. Dobře víš, že kdekoli v poušti zní tento chorál smrti, jak se mu v širokém okolí říká, následuje nevyhnutelné peklo. Pozvedáš mačetu nad svou hlavu, aby ji tví druhové dobře a bez pochyb o tvém odhodlání viděli a skrz zařáté zuby procedíš povel, znamenající jen jedno, přežít! Toto je okamžik, kdy přestáváš vnímat čas, zde se rozhodne o tvém bytí.....

„Arheole!“ vyruší tě čísi hlas a vtáhne do reality. Škubneš sebou a otevřeš oči. Ocítáš se ve voňavé zahradě plné zeleně, krásných květů a rozmanitých plodin.

Sedíš na lavici a naproti tobě stojí vysoký, šlachovitý muž v hnědých, kožených kalhotách a vysokých botách. Větší část vypracovaného a zoceleného trupu má ukryt pod lehkou látkovou

vestou. Na odhalených ramenou ulpívají prošedivělé vlasy. Oči, které zažily více, než si jen dovedeš představit, na tebe s výčitkami hledí.

„Zase jsi duchem mimo,“ praví na půl zklamaně, na půl tázavě. „Kolikrát jsem ti říkal, aby ses soustředil na něco užitečnějšího,“ dodal a posadil se k tobě.

„Promiň, omlouvám se Lanixi. Trochu jsem se zasní,“ snažíš se vysvětlit, co se stalo.

„To jsem si všiml. Poslední dobou se ti to stává častěji, Nemyslíš?“

„Máš pravdu,“ přiznáváš, „ale víš přeci, jak umírám touhou po poznání a dobrodružství. Pokaždé, když slyším někoho vyprávět o zážitcích z cest nebo slyším nějaký bájný příběh ze starých časů, cítím, jak mi v žilách tebe krev dobrodruha a srdce se mi rozbuší touhou něco zažít a hlavně dokázat. A když se jen čirou náhodou octnu za branami města a zhluboka se nadechnu, neomylně cítím tu tetelivou chuť neznáma. A to mi věř, že se mám co udržet, abych se sám nevydal na nějakou cestu.“

„Jsi mladý, Arheole. Tvé místo je tady, v Buně. Možná, že jednoho dne budeš mít příležitost ukázat, co jsem tě naučil.“

Povzdechneš a myslíš na Bunu, tvé rodné město, město trhů. Musíš přeci na městský trh, povozem a koníkem Jimmym, dovážet kožené vaky a torny, které doma vyrábí rodiče, aby je zde mohla tvá, o čtyři roky mladší sestra prodávat. Co mi vlastně chybí. Žijeme slušný život, obchod vynáší. A co by si zde bez tebe počala Dansoe, tvá dívka. Vyrůstal jsi s ní od šesti let. Za tu dobu vyrostla v krásnou, štíhlou dívku s dlouhými, mírně zrzavými vlasy a zelenomodrýma očima. Je ti 23 a jí 21 let a není nic na světě, co byste jeden bez druhého neudělali nebo co by vás mohlo rozdělit.

Lanix se zvedá z lavičky: „No, je čas se pro dnešek rozloučit. Přijď, kdy se ti to bude zase hodit.“

„Díky za všechno,“ vstáváš také a loučíš se. Lanix se pousměje a ty se otočíš a odcházíš ze zahrady. V duchu jsi nadmíru šťasten, že jsi kdy Lanixe potkal. Je to věhlasný hrdina. Nejedem člověk zná jeho jméno. Učí tě umění boje a taje moudrosti. Mnohokrát ti kladl na srdce, že i ten nejsilnější válečník bez moudrosti, je jenom hora masa, ohánějící se kolem sebe něčím těžkým nebo ostrým. Do Vonných Zahrad za ním chodíš pravidelně a nasloucháš jeho lekcím. Dobře si pamatuješ na vaše první setkání. Bylo ti patnáct a odvážel jsi povozem za tmy domů neprodané zboží. Zaslechl jsi zoufalý pláč. Zvědavost překonala strach. Zastavil jsi koně u ústí do temné uličky. Mezi zdmi se choulila stařenka, nad kterou se tyčil nedbale oblečený chlap. Napřahoval silnou hůl k poslednímu úderu. Výkřikem zadrž, jsi zastavil smrtelnou ránu. Jakožto nepohodlný svědek ses stal novým předmětem zájmu toho kriminálního. Rozhodným krokem a s úšklebkem na zjizvené tváři se vydal k tobě. Už od pohledu jsi pro něho byl pouhý dezert v jeho nočním řádění. Stihl jsi natáhnout ruku na kozlík vozu, kde ležel bič. Než jsi ho nahmatal, chlap stál před tebou. Do teď si nejsi jist, z čeho se ti zvedal žaludek více. Jestli strachem nebo smradem z toho pobudy. Zíral jsi vzhůru na jeho ramena a ani na okamžik jsi nepochyboval, že dnes domů již pravděpodobně nedojedeš. Chlap, při pohledu na tebe z výšky, netušil, že zažívá svůj předposlední nádech. Nepostřehl jsi jak, jen jste zaslechli tupou ránu a chlap ležel na zemi. Poslední nádech a křupnutí. Za dvě sekundy se karty osudu promíchaly. Ještě jsi tenkrát ani nepochopil, co se stalo a ze stínu před tebou vyšel Lanix. Ten večer jsi našel rádce a učitele. Dříve jsi ho

nenavštěvoval tak často, protože odjížděl na různé výpravy. To až teď, poslední dobou, tvrdí, že už je na to starý a radši tě přijal jako žáka.

Za doprovodu těchto vzpomínek jsi dorazil k vašemu domu, který stojí na velkém, travnatém pozemku v okrajové čtvrti. Během cesty domů zapadlo slunce. Sotva zastavuješ, objeví se ve dveřích domu otec a naznačuje, že máš nechat vůz tam kde je a rychle jít dovnitř. Pak zmizel a nechal ti otevřené dveře.

Vcházíš do místnosti, kde tě překvapuje přítomnost Dansoe. Nestihneš ani dovřít dveře, když se ti se strachem v očích vrhne kolem krku.

„Dansoe?“ usmíváš se a oplátíš ji objetí. Cítíš, jak se více přitiskne a hlavu přitlačí na tvůj hrudník.

U stolu stojí polekaní rodiče a sestra. Hledí na tebe s rozpaky.

„Děje se něco?“ snažíš se dobrat vysvětlení této neobvyklé situace. Jsi zvyklý na večery plné pohody a spokojeného rodinného života. Tuto atmosféru muselo narušit opravdu něco vážného.

Po chvilce mlčení a vzájemných pohledů začal otec pomalu mluvit: „Stalo se něco hrozného, synku. Dávno mrtvá legenda ožila.“

„Legenda? Jaká legenda?“ chceš více vysvětlení.

„Legenda o netvorných nájezdnících ničících města, království za království. Ta legenda o Setakovi, kterou dobře znáš,“ hlesl.

„O Setakovi? Ten upálenej? Vždyť jsou to jen legendy, přibarvené historky. Jako všechny.“ Rozhlížíš se po místnosti a očekáváš podporu tvého tvrzení. Pohledy přítomných však toto tvrzení neodmítají.

Tento příběh zná každé malé dítě. Po pravdě jsi byl vždy rád, že se jedná pouze o legendu, smyšlený příběh. Legenda pravý, že jednoho dne, až upálí nevinného člověka, vstanou z mysli mrtvého čaroděje Setaka netvoři hroznější než lidský strach. Setaka kdysi

upálili za jeho hrůzné činy. Prý se spojil s ďáblem, ale do posledního výdechu žadonil a prosil o milost. Křičel, že je nevinný a těsně před smrtí vznesl onu kletbu. Až lidé opět upálí nevinného člověka, jako byl on, povstanou jeho služebníci, aby učinili přítrž nesmyslnému běsnění slepých lidí. A jediný způsob, jak toho dosáhnout, je zničení lidstva samotného.

Matka se posadila se slovy: „Včera v noci v Gorlonu upálili mladou dívku obviněnou z cizoložnictví. Do poslední chvíle plakala a křičela, že je nevinná. Chudinka.“

Dansoe vytryskly slzy: „Pár hodin po tom se v Gorlonu začali zjevovat strašlivé přízraky a hroživé bytosti na koních a celé město vyplenili. Dnes ráno lehlo popelem.“

„Před hodinou tuto zprávu přinesl městský kurýr. Říkal, že se to šíří velmi rychle....“ Otcovu snahu o vysvětlení přerušil zvuk exploze, která musela přijít od středu města. Intuitivně se všichni přikrčili. Do okenic se opřel silný poryv větru se zlověstným vytím. Z dálky se ozval vyděšený výkřik, o jehož surovosti nemáte pochyb. Sestra se přitiskla mezi rodiče a schovala si obličej k jejich hrudím. Vyměňujete si s otcem pohledy. Víte, že musíte něco udělat!

„Je třeba se připravit,“ pronesl táta klidným hlasem ve snaze zabránit panice.

Má pravdu. Stát se a choulit se jeden ke druhému, znamená rozsudek smrti. Zazněla řada výkřiků a explozí. Každá série o něco blíž. Uchopíš Dansoe za ramena a odtáhneš ji mírně a s citem od sebe, přičemž ji nepouštíš a díváš se jí do vystrašených očí. Cítíš, že nyní jsi zde potřeba více, než kdy před tím! Co s otcem uděláte?

Budeš společně s otcem bránit rodinu, Dansoe a dům [1.](#)

Nebo utečeš a pokusíš se najít Lanixe, aby ti poradil co dělat [2.](#)

1.

Chvilí přemýšlíš: „Otče, budeme spolu bránit rodinu ať se tam venku děje cokoliv.“ Tón hlasu necháš dostatečně rozhodně znít místností. Otočil ses na matku: „Vem sestru a Dansoe dolů do sklepa a čekejte tam. Zamkněte za sebou a vylezete, až vám řekneme!“

„Nikam bez tebe nepůjdu!“ protestovala Dansoe.

„Teď není čas na dohady,“ uklidňuješ jí, „jdi s matkou, tam budete v bezpečí. O mě se neboj, mně se nic nestane. Až bude po všem, zavolám tě. Dříve nesmíš vylézt!“

Podařilo se ti ji přesvědčit, aby následovala ostatní ženy. Všechny tři zmizely pod vrátky v podlaze.

„Teď se musíme připravit my!“ říká otec a rozhlíží se po místnosti. „Nevím, jestli bude lepší bojovat přímo tady nebo venku, kde je více prostoru. Zde jsme více chráněni, ale dnes jsem přivezl nový sud petroleje, který bychom mohli zase využít při obraně venku.“

Počkáte venku a pokusíte se využít petrolej [3.](#)

Budete bojovat v bezpečí domova [4.](#)

2.

Jsi nejistý a ani otcův klidný hlas ti nedodal dost odvahy. „Jestli je na tom jen trochu pravdy, tak ten, kdo to bude vědět je Lanix. Pojedu za ním a zjistím to.“

„Nejezdi nikam, Arheole,“ žadoní Dansoe.

„Já se ti určitě vrátím, věř mi,“ snažíš se ji uklidnit.

Otec k tobě přistoupil: „Arheole, cožpak neslyšíš, že není moc času? Když odjedeš a možná se dostaneš do Vonných Zahrad živý, nevrátíte se včas, a kdo ví, jestli Lanixe vůbec najdeš.“

Zachvěla se zem. Na krátko jste pod nohama pocítili vibrace. Další výkřik, už je nikdo ani nepočítá.

Přesvědčil tě otec, abys mu pomohl bránit domov [1.](#)

Trváš na svém a chceš odjet hledat Lanixe [7.](#)

3.

Zabednili jste okna zevnitř a vyšli ven. Za sebou jste zamkli dveře do domu. Obzor je prosvětlen oranžovočervenou září. Zlověstný rachot se v nepravidelných intervalech ozývá ze tmy, kde se nacházejí sousední domy. Otec se chopil ostré kosy, kterou zde má odloženou. Ty sis doma vzal pořádný tesák. Neklidného koně zavedeš do malé stáje, kde vezmeš dvě vědra. Petrolej ze sudu rozléváte v kruhu dvacet metrů kolem domu. Když jste hotovi, stoupli jste si zády ke vstupním dveřím a zapálili louče. Nedokážeš přesně popsat pocit, jaký cítíš.

Napětí smíchané s mírnou špetkou vzrušení. Strach teď ani nemáš. Lanix tě učil, že ten ti v boji nepomůže. Rozvaha a opatrnost ano, ale nepleť si ji se strachem, kladl ti pravidelně na srdce.

Náhle vše jako by utichlo. Krátký okamžik naprostého ticha, jako by něčí mocná ruka umlčela všechny zvuky světa. S otcem si vyměníte pohledy, cítíte příchod někoho. Tento kratičký okamžik přerušilo zběsilé zaržání koně ze stáje. Ten to cítí také, zvíře a jeho mnohonásobně silnější instinkt.

O dva nádechy později něco prosvištělo živým plotem padesát metrů téměř před vámi. Tma nedovoluje přesně rozeznat, co to bylo. Víte, že se to zastavilo. Nepochybujete, že vás to sleduje. Stejný zvuk se ozval ještě jednou a znova, znova. Napočítali jste pět těchto signálů, prozrazujících že něco proběhlo keři. Slabě odtud doléhá podivný zvuk, připomínající míchanici bublání vody a zpomalený cvrkot cvrčka. Jako by se několik těchto hlasů spolu bavilo a na něčem se domlouvalo.

Vítr odhrnul mrak a dovolil malému množství stříbrného světla měsíce proklouznout na zem. Nedostatečně na rozpoznání postav, ale dost na to, aby se v jeho světle odlesklo pět párů očí, které se naklánějí nahoru a dolů a do stran, jako by hlavy, ve kterých jsou vsazený, zkoumaly, co je před nimi. Podivný druh zvuku, vycházející od nich se zintenzivnil a zvýšil tón. Deset očí kleslo blíže k zemi a v mžiku nabralo velkou rychlost. Pět tvorů běží k vám! Stále vidíte pouze lesk očí. Jak se přibližují a zvětšují, rozeznáváte podlouhlý tvar zorniček, podobný plazům. Poloha očí nyní prozrazuje, že dosáhli kruhu s petrolejem. K světélkujícím očím ihned vrhnete obě pochodně. Odpařované plyny z petrolejového kruhu se okamžitě vznítily a celý prostor ozářily dostatečným žlutým světlem. Majitelé oněch očí

získali konkrétnější podobu. O lizardech jsi slyšel v některých bájích. Tvorové na půl člověk, na půl ještěrka. Nečekal jsi, že je kdy uvidíš na vlastní oči. Zřetelně vidíš pětici, asi jeden a půl metru dlouhých, jemnými šupinkami pokrytých kříženců, jež se k vám po čtyřech nohách rychle přibližují. Přesněji řečeno přibližovali. Prohlédnout sis je mohl jen na okamžik, než je pohltit ohnivý prsten, který na ně čekal okolo vašeho domu. Tři z nich se postavili na zadní, propnuli se a zhroutili do ohně. Dva, kteří běželi kousek před nimi, stačili ohněm proskočit. Ne však bez újmy. Rozkvétající plameny je olízly od hrudi dolů. Posledních pár přískoků a před vámi se na zadní vztyčili dva lizardi. Zčernalé šupinky smrdí spáleninou, úzké škvírky stojatých zorníček si vás rozebraly a každý se vrhl na jedno z vás. Bojuješ s jedním popáleným lizardem, který se ohání úzkými drápy.

Lizard: 6, 5, 4, 4

Vaši nepřátelé byli již, díky ohnivě koupeli, značně poranění. Přesto to byl tvůj první souboj na život a na smrt. Kosa v rukou otce uťala jednomu lizardu hlavu. Tvůj popálený protivník bublá a sýpe, ale snaží se na tebe stále dorážet. Kosa zasvištěla vzduchem znovu a tvůj soupeř přišel o nohu. Zapotácel se a než dopadl na zem, dvakrát jsi mu stihl vrazit tesák do hrudi. Je po všem. Náhle se opět rozhostilo ticho. Ohnivý prstenec pomalu dohořívá a zháší osvětlení tohoto jeviště s výjevem menšího masakru. Ted' není čas na dojmy, své první vítězství snad oslavíš později.

Pokračuj na [11](#).

4.

Raději využijete chráněný prostor a úzké dveře. Netušíte, kolik a čeho se venku potuluje. Zdá se, že bude lepší, když se k vám nedostanou všichni najednou. Neklidného koně, který doposud stojí venku, rychle odvedeš a zavřeš do stáje i s povozem. Vrátil ses do domu a zabeďnili jste zevnitř okna i dveře. Jako zbraň ti poslouží pořádný tesák, otec se ozbrojil dlouhým pohrabáčem, kterým se několikrát rozmáchl. Usoudíte, že jste s opevňovacími pracemi hotovi. Stáhli jste petrolejovou lampu na minimum, abyste na sebe světlem, které by mohlo proklouznout škvírami v oknech, neupozorňovali a taky kvůli úspoře paliva.

Nedokážeš přesně popsat pocit, jaký cítíš. Napětí smíchané s mírnou špetkou vzrušení. Strach teď ani nemáš. Lanix tě učil, že ten ti v boji nepomůže. Rozvaha a opatrnost ano, ale nepleť si ji se strachem, kladl ti pravidelně na srdce.

Náhle venku vše utichlo. Krátký okamžik naprostého ticha, jako by něčí mocná ruka umlčela všechny zvuky světa. S otcem si vyměníte pohledy. Cítíte příchod někoho. Tento kratičkový okamžik přerušilo zběsilé zaržání koně ve stáji. Cítí to také. Zvíře a jeho mnohonásobně silnější instinkt.

O několik nádechů později něco zatlačilo do zabeďněné okenice. Zůstali zavřené. Několik dalších výraznějších úderů otestovalo okenní barikádu. Vydržela. Zvuky a šramot se nyní od okna přesouvají po obou stranách domu, směrem ke dveřím. Kliša udělala krátký pohyb

dolů, ale rychle se vrátila na původní místo. Spíš to vypadá, že do ní někdo nebo něco jen pláclo.

BUM, dveře se zachvěly, ale neotevřely. Vyskočili jste od stolu. Zaujali obranný postoj proti dveřím. Pokud se něco chce dostat dovnitř, bude muset projít omezeným prostorem dveří a přitom se vypořádat s dlouhým, tvrdým a ostrým pohrabáčem a tvým tesákem. BUM, BUM, BUM.....

ZKUS ŠTĚSTÍ:

Smůla [5.](#)

Štěstí [6.](#)

5.

BUM, BUM, KŘUP, BUM KŘUP, KŘUP, PRÁSK!

Z dřevěných zárubní explodovaly třísky a barikáda povolila. Dveře se s rachotem vyvrátily a plácly sebou o podlahu. Šero místnosti se smísilo se zvířeným prachem. Otec pohotově uchopil lampu, namířil ji zrcátkem ke dveřím a zesílil plamen.

O lizardech jsi slyšel v některých bájích. Tvorové na půl člověk, na půl ještěrka. Nečekal jsi, že je kdy uvidíš na vlastní oči a o to méně na prahu vlastního domova! Zelenohnědý tvor, vysoký okolo jednoho a půl metru, stojí na zadních v otvoru po dveřích. Je na zadních, opírá se o zbytky vylomených zárubní a hledí dovnitř. Tenkými a očividně ostrými drápy, které má místo prstů, pomalu do stěny vytváří hluboké rýhy. Jeho čárkovité panenky odráží světlo lampy, co by malé, zlověstné hvězdičky. Dodáš si více odvahy několika hlubokými

nádechy. Nastaviš tesák před sebe a uděláš krok vpřed. Otec po tvém boku, pohrabáč pevně sevřen v obou rukách napřahuje se a je připraven udeřit.

Náhle do místnosti nahlédne druhá hlava stejného druhu. Dvojitý jazyk zvědavě zakmitá a vydá podivný zvuk podobající se bublání vody, smíchaný zpomaleným cvrkáním cvrčka. Mezi nimi nahlédla třetí hlava a další těla rozpoznáváš za nimi. Otvor po dveřích je to místo, které musíte uhájit. Chápete, že celou tuhle sebranku nesmíte naráz vpustit dovnitř. Tvorové vypadají mrštně a hbitě a hravě by vás obklíčili. Hlasitým pokřikem jste ze sebe shodili nervozitu a vrhli jste se k nezvaným hostům! Lizardi nejbližše výhrůžně zasyčeli. Snaží se vtrhnout dovnitř! S otcem každý útočíte na jednoho a držíte je mezi futry. Odhadujete, že za nimi se další tři snaží, přes tu melu, dostat k vám.

Lizard: 7, 6, 6, 5, 4

Ty potvory ve dveřním prostoru překáží sami sobě, což je v boji vaše velká výhoda. Lizard tě chtěl několikrát seknout, ale většinou, při napřažení, narazil paží do stěny nebo do svého druhu, který se pokouší bojovat s tvým otcem. Těchto okamžiků jsi vždy využil a několikrát vrazil tesák do jeho odkryté hrudi. Šupinky na jeho těle zřejmě nejsou navrženy tak, aby odolaly kvalitnímu tesáku. S chroptícím bubláním se tvůj soupeř sesunul k zemi. Jeho místo ihned zaujal další. V podobný okamžik otec zarazil pohrabáč do lebky svého lizarda takovou silou, že zůstal sevřený v lebeční kosti. Tvůj spolubojovník cloumá a trhá s pohrabáčem do stran, ve snaze jej uvolnit. Toho využívá nově nastupující ještěrkáč a proskočí uvolněným místem.

Vráží do otce, který však odmítá pustit svou zbraň. Náraz od přerostlé ještěrky paradoxně dodal otci potřebnou energii a zarudlý pohrabáč se uvolnil. Oba se skáceli do prostoru pokoje. Ještěrkáč není naštěstí příliš těžký. Otec v pádu ještě stihl sevřít pohrabáč před sebou oběma rukama, každou na jednom konci železa a přehodil ještěrku přes sebe. Ta pokračovala v letu a narazila do protější stěny. Oba rychle vstali a vrhli se do sebe. Tím se vytvořilo další místo v otvoru po dveřích, čehož využil pátý lizzard a protáhl se dovnitř. Otec má práci s tím, se kterým se proletěl, a na tebe zůstali dva.

Dva lizardi: 8, 8, 7, 7, 6

Odrážíš a uhýbáš se statečně. Mezi tím otec dorazil svého protivníka a přispěchal ti na pomoc. Bojuješ teď už jen s jedním.

Lizard: 6, 6, 5, 5, 5

Skřípli jste ty příšery mezi sebe a zasypáváte je útoky. Obě ještěrky přešli spíše do obrany, snaží se tu a tam proti vám vymrštit ostré drápy. Uhneš se zoufalému útoku a svým tesákem do nepřítele zasazuješ smrtící ránu. Zbývá poslední, na kterého jste dva. Ještěrčí bytost si všimla, že zůstala sama a chce na tebe zaútočit oběma rukama. Bezhlavě a zoufale se na tebe vrhá.

Zoufalý lizzard: 7, 7

Odrazil jsi jeho oba útoky, kterými se ze zadu zcela odkryl tvému otci a jeho rozpustilému pohrabáči. Golfový náprah a páteř křupla

jako špejle. Ještěrka si ani nezabublala a sesunula se na podlahu. Opět se rozhostilo ticho a pohled na masakr. Teď není čas na dojmy. Své první vítězství snad oslavíš později.

Pokračuj na [11](#).

6.

Napjatě a v naprosté tichosti sledujete dveře. Otec se rozhodl plamen lampy nadobro stáhnout, až zhasl. Za dveřmi slyšíte zřetelně, jak nějaký tvor nasává vzduch a větrí. Ještě dva pokusy o proniknutí do domu, zaškrábání na dveře a ticho. Několik tvorů rychle obíhá okolo domu. Slyšíte je. Uši si v tom napětí přivykly rozeznat i ten nejtišší šelest. Čenichání opět u okna. Bublavý zvuk a pryč. Zvuk napovídá, že to návštěvníci vzdali a odeběhli si najít jinou kořist. Ještě pěknou dobu sedíte potichu ve tmě, než se otec odváží znovu probudit slabý plamínek, který velmi pomalu zvětšuje. Další hodinu sedíte v tichu a pozorně nasloucháte. Zdá se, že zvuky všech událostí pomalu ustupují kamsi v dál. Vlna násilí vás obešla.

„Musím ihned za Lanixem,“ oznamuješ otci a chystáš se k odchodu.

„Počkej chvíli, dojdu pro ostatní,“ zastavuje tě otec.

„Raději ne,“ přerušuješ jeho snahu, „bude lepší, když odejdu v klidu, bez bolestného loučení.“

Otec chápavě kývne a ze skříňky ti podává malou lahvičku: „Toto je léčivý bylinkový balzám. Matka ho schová pro nejhorší situace. Vezmi si ho.“

S díky přijímáš. Obejmete se a odcházíš ze dveří.

Balzám ti dohromady může vrátit 20 bodů života. Zapiš si ho do inventáře. Můžeš ho používat i postupně, ale nikdy ne v průběhu boje (na začátku a v průběhu číselné řady)!

Dále za záchranu rodiny dostáváš 3 body štěstí! Zvyš si v deníku jeho hodnotu.

Pojedeš do města povozem, což může být rychlejší [14](#).

Půjdeš raději pomaleji, za to pod rouškou tmy [17](#).

7.

„Věřím, že to zvládnu,“ přerušil jsi ticho.

„Slib mi to, slib mi, že se vrátíš,“ pláče Dansoe.

„Slibuji. A potom se vezmeme.“

Na slzavém obličejí se na krátko objevil náznak úsměvu. Snaží se přemoci sama sebe a doufá, že tě ještě někdy spatří. Naposledy jsi ji políbil. Podíváš se na smutnou rodinu: „Není času nazbyt, opatrujte se. Dej na všechny pozor, otče. Musím jít hned!“

Matka obešla stůl a v malé lahvičce podala ti balzám.

„Počkej, vezmi si tohle,“ otec ti podává kvalitní tesák, „je to dobrá práce, nezklame tě.“

Všechny jsi objal, naposledy podíval na Dansoe a vyšel z domu. Stále zde stojí povoz, kůň je nervózní a přešlapuje z místa na místo. Přemýšlíš, jak se za Lanixem do Vonných Zahrad dostat nejbezpečněji.

Balzám od matky ti dohromady může vrátit 20 bodů života. Zapiš si ho do inventáře. Můžeš ho používat i postupně, nikdy ale ne v průběhu boje (na začátku a v průběhu číselné řady)!

*Pojedeš do města povozem, což může být rychlejší [2](#).
Půjdeš raději pomaleji, za to pod rouškou tmy [10](#).*

8.

Otrapa se přiblížil skoro až k tobě. Snad vidinou svého blízkého cíle, snad shodou náhod, polevil v balancování. Křivé zuby se nepřestaly šklebit. Při občasném ohlédnutí spatřuješ výraz v jeho očích. Už nepochybuješ, že je šílený. Jestli to způsobila dnešní noc nebo jiná příčina se už nikdo nedozví. Blížíte se k ostré levotočivé zatáčce. Prudce jsi zatočil doleva. Spřežení se dostalo na mokré povrch, který zapříčinily převrácené sudy na vaší trase. Povoz se posunul bokem do smyku a celá souprava se otáčí o devadesát stupňů.

Pravá kola narazila stranou do poházených kamenů a trámů, což způsobilo jejich destrukci a převrácení povozu na bok. Oba dva jste vylétli z povozu. Ani při letu vzduchem nepřestáváš slyšet, jak se otrapa šíleně chechtá. On si to snad opravdu užívá.

Okamžik, jehož načasování dokáže vymyslet snad jen osud, způsobil jednoduchou rovnicí a snad i nejlepším číslem dnešního večera. Mokrá zatáčka + smyk + letící otrapa + protější hořící okno v pravoúhlé zatáčce = okamžitá kremace. Jediné, co ti proběhne v tu chvíli hlavou je, že kdyby ses tam chtěl trefit, tak se ti to nepovede.

Ty na rozdíl od svého spolujezdce můžeš hovořit o dvojnásobném štěstí, protože dopadáš relativně měkce do vozíku s ovčí vlnou. Tohle prostě nevymyslíš.

Povoz je však zničen. Když jste opustili jeho palubu, pokračoval v kotrmelcích a roztříštil se o protější zeď v zatáčce. Při tomto manévru, kroutící síly zpřetrhaly spřežení. To oddělilo koně a vůz ještě před nárazem. Jimmy se po několika kotrmelcích postavil na všechny čtyři, chvíli poplašeně poskakoval a ržal a nakonec utekl, kdo ví kam.

Díky této divoké jízdě, jsi projel celou širokou ulici. Ještě jednou se ohlédneš, zakroutíš hlavou a pokračuješ k Vonným Zahradám.

Pokračuj na [23](#).

9.

Vyvádíš koně ze stáje. Stále je zapřažen v povoze, a tak to i zůstane. Nejednou jsi zkoušel Jimmyho osedlat, ale nikdy to nedopadlo dobře. Dnes večer nestojíš o tvrdý dopad na zem. Snažíš se ho otočit na cestu směrem k městu. Ještě stále se odkudsi ze tmy ozve ojedinělý výkřik či šílené chechtání. Ohlédneš se za domem a doufáš, že se brzy vrátíš. Pobídneš koně a odjíždíš do tmy.

Pokračuj na [15](#).

10.

Vykoukl jsi z domu. Ještě stále se odkudsi ze tmy ozve ojedinělý výkřik či šílené chechtání. Jsi odhodlán se dostat do Vonných Zahrad pěšky. Popoběhl jsi za stáj. Poohlížíš se a vykukuješ zpoza rohu. Zdá se, že v bezprostřední blízkosti není nic, co by tě akutně ohrožovalo. Rychle, byť potichu se přemístíš k nenápadné, postranní uličce, která mírně odbočuje od hlavní cesty. Na jejím ústí ses zastavil. Ohlédneš se za domem a doufáš, že se brzy vrátíš.

Pokračuj na [16](#).

11.

„To byl skutečný děs,“ dostal jsi ze sebe.

„Máš pravdu, nikdy jsem nic podobného neviděl,“ souhlasí otec.

„A určitě ani nezažil,“ uchychtl ses bez ohledu na situaci. Zřejmě opojením nad tvým velkým vítězstvím a záchranou rodiny. „Musím ihned za Lanixem,“ oznamuješ otci a chystáš se k odchodu.

„Počkej chvíli, dojdou pro ostatní,“ brzdí tě otec.

„Raději ne,“ přerušuješ jeho snahu, „bude lepší, když odejdu v klidu bez bolestivého loučení.“

Otec chápavě kývne a ze skříňky ti podává malou lahvičku: „Toto je léčivý bylinkový balzám. Matka ho schová pro nejhorší situace. Vezmi si ho.“

S díky přijímáš. Obejmete se a odcházíš ze dveří.

Balzám ti dohromady může vrátit 20 bodů života. Zapiš si ho do inventáře. Můžeš ho používat i postupně, nikdy ale ne v průběhu boje (na začátku a v průběhu číselné řady)!

Dále za záchranu rodiny dostáváš 2 body štěstí! Zvyš si v deníku jeho hodnotu.

Pojedeš do města povozem. Může to být rychlejší [14](#).

Půjdeš raději pomaleji, za to pod rouškou tmy [17](#).

12.

Otrapa se přiblížil skoro až k tobě. Snad vidinou svého blízkého cíle, snad shodou náhod, polevil v balancování. Křivé zuby se nepřestaly šklebit a při občasném ohlédnutí, spatřuješ výraz v jeho očích. Už nepochybuješ, že je šílený. Jestli to způsobila dnešní noc nebo jiná příčina se už nikdo nedozví. Blížíte se k ostré levotočivé zatáčce. Prudce jsi zatočil doleva. Spřežení se dostalo na mokré povrch, který zapříčinily převrácené sudy na vaší trase. Povoz se posunul bokem do smyku a celá souprava se otáčí o devadesát stupňů.

Pravá kola narazila stranou do poházených kamenů a trámů, což způsobilo jejich destrukci a převrácení povozu na bok. Oba dva jste vylétli z povozu. Ani při letu vzduchem, nepřestáváš slyšet, jak se otrapa šíleně chechtá. On si to snad opravdu užívá.

Okamžik, jehož načasování dokáže vymyslet snad jen osud, způsobil jednoduchou rovnici a snad i nejlepší číslo dnešního večera. Mokrá zatáčka + smyk + letící otrapa + protější hořící okno

v pravoúhlé zatačce = okamžitá kremace. Jediné, co ti proběhne v tu chvíli hlavou je, že kdyby ses tam chtěl trefit, tak se Ti to nepovede.

Svůj let jsi zakončil ve stánku s keramickým zbožím. Tříštěná, pálená hlína zarachotila, jak jsi prolétl konstrukcí a hrnky. Přesto tě dokázala zbrzdit a uchránit před nehezkým nárazem o protější zeď.

Toto přistání tě zranilo o 2 životy a to můžeš mluvit o velkém štěstí!

Pokud stále žiješ, pokračuj ve čtení:

Povoz je však zničen. Když jste opustili jeho palubu, pokračoval v kotrmelcích a roztrástil se o protější zeď v zatačce. Při tomto manévru kroutící síly zpřetrhaly spřežení. To oddělilo koně a vůz ještě před nárazem. Jimmy se po několika kotrmelcích postavil na všechny čtyři, chvíli poplašeně poskakoval a ržal a nakonec utekl, kdo ví kam.

Díky této divoké jízdě, jsi projel celou širokou ulici. Ještě jednou se ohlédneš, zakroutíš hlavou a pokračuješ k Vonným Zahradám.

Pokračuj na [93](#).

13.

Dobrzdil jsi téměř stojící povoz. Uklidňuješ koně a sesedáš. Tesák připraven k okamžitému použití. Když vidíš sutiny z blízka, nepochybuješ, že černý pasažér dopadl tvrdě.

Přesto se za pár okamžiků hromada ohořelých trámů zavlní a odhrne. Potlučený chlap se napřímí, zadívá na tebe. Opět pomalu nastupuje jeho obvyklý smích. Už nepochybuješ, že je šílený. Jestli to

způsobila dnešní noc nebo jiná příčina, se už nikdo nedozví. Očividně zraněný na tebe zaútočil.

Otrapa: 6, 5, 5, 4, 3

Pokud zvítězíš, pokračuj ve čtení.

Psychicky se bezpochyby cítil jako rybička, fyzicky byl polámaný z předchozího přistání. Z počátku se ještě trochu držel, ale kulhal a později již nedokázal ani zvednout ruku. To mu samozřejmě nebránilo v jeho neustálém smíchu. Dokonce ani nepochopil, že po tvém tesáku krvácí ze tří hlubokých ran. Skácel se teprve tehdy, když mu došla v těle krev a přestala zásobovat mozek. Krvavý tesák sis otřel o jeho hadry. Naskočíš na povoz a odjedeš.

Pokračuj na [70](#).

14.

Vyvádíš koně ze stáje. Stále je zapřažen v povozu, a tak to i zůstane. Nejednou jsi zkoušel Jimmyho osedlat, ale vždy to nedopadlo dobře. Dnes večer nestojíš o tvrdý dopad na zem. Snažíš se ho otočit na cestu směrem k městu. Ještě stále se odkudsi ze tmy ozve ojedinělý výkřik či šílené chechtání. Ohlédneš se za domem a doufáš, že se brzy vrátíš. Pobídneš koně a odjíždíš do tmy.

Pokračuj na [18](#).

15.

Jízda povozem ubíhá rychle. Takto budeš u Lanixe velmi brzy. Jak jsi najel na městskou silnici, dřevěná kola povozu drnčí. Kolem tebe je spoušť. Někdo zde pěkně řádl. Hromady nepořádku vyvalené z okolních domů hoří a osvětlují dnešní noc.

Po chvíli se přiblížíš k místu, kde se odehrává zvláštní děj. Sto metrů před sebou vidíš tloušťka opřeného zády o strom. Odráží dotírající, záhadné bytosti. Podobají se bájným lizzardům. Na půl ještěrkám a na půl lidem. Jsou na zadních nohách. Vysocí asi jeden a půl metru. Ozbrojeni úzkými drápy místo prstů útočí na muže. Ten před sebou chaoticky mává mečem.

Rachot rychlého povozu však přilákal pozornost dvou ještěrkáčů a jedním svižným skokem se ocitli ve tvé dráze. Měl bys rychle něco udělat.

Zkusíš oba ještěry přejet a pak pomůžeš tloušťkovi [19](#).

Raději zkusíš ujet [20](#).

16.

Jsi obklopen tmou. Nenápadná, vyšlapaná cestička v houštině ti přijde bezpečnější. Snažíš se jít nehlučně. To tě však dosti zpomaluje. Zrakem pozorně prozkoumáváš každičký kout ve svém okolí. Ve tmě

to bylo obtížné, ale oči si překvapivě rychle přivykly. Je zvláštní, jak se tělo rychle adaptuje na složité podmínky, když je vyburcováno naléhavostí. Ušel jsi odhadem dvěstě metrů, když před sebou něco zaslechneš. Usuzuješ, že se to přibližuje, což tě znepokojuje.

Schováš se do houští [21](#).

Zaútočíš na místo zvuku. Je lepší překvapit to, než být sám překvapen [22](#).

17.

Vykoukneš z domu. Ještě stále se odkudsi ze tmy ozve ojedinělý výkřik či šílené chechtání. Jsi odhodlán se do Vonných Zahrad dostat pěšky. Popoběhl jsi za stáj. Poohlížíš se a vykukuješ zpoza rohu. Zdá se, že v bezprostřední blízkosti není nic, co by tě akutně ohrožovalo. Rychle, byť potichu se přemístíš k nenápadné postranní uličce, která mírně odbočuje od hlavní cesty. Na jejím ústí ses zastavil. Ohlédneš se za domem a doufáš, že se brzy vrátíš.

Snažíš se jít nehlučně, což tě dosti zpomaluje. Zrakem pozorně prozkoumáváš každíčký kout ve svém okolí. Ve tmě to bylo obtížné, ale oči si překvapivě rychle přivykly. Je zvláštní, jak se tělo rychle adaptuje na složité podmínky, když je vyburcováno naléhavostí. Po hodině opatrného postupování tě zaujalo malé místo, které se zdá být temnější. Jako by otvor zasazený do země. Podíval ses pozorněji a rozeznáváš dva slaboulince světélkující body velikosti vlašského ořechu.

Domníváš se, že by to mohlo být něco cenného a strčíš pro to ruku [23.](#)
Necháš jámu jámou a pokračuješ v cestě [24.](#)

18.

Hluboko v noci jsi konečně dojel k místu, kde se začínají větvit ulice, vedoucí do samotného města. Víš, že tě obě po čase dovedou do Vonných zahrad. Otázka ale je, jak bezpečně. Koně zastavuješ před rozcestím. Jedna cesta je úzká a povoz zde neprojede, druhá patří k hlavním silnicím a měl bys tudy normálně projet.

Zkusíš jít pro změnu pěšky úzkou ulicí [25.](#)
Zůstaneš na povozu a pojeděš širokou silnicí [44.](#)

19.

Toho muže zde nemohu přeci takto nechat, blesklo ti hlavou. Pobídl jsi koně, aby zrychlil a najel, na dva ještěrkáče před vámi.

ZKUS ŠTĚSTÍ:

Štěstí [26.](#)
Smůla [27.](#)

20.

Tvorové ti nahánějí strach a toho chlapa přeci ani neznáš. Ve svém rozhodnutí obhajuješ sám sebe. Překážka v podobě dvou ještěrkáčů se ovšem rychle přibližuje.

ZKUS ŠTĚSTÍ:

Štěstí [28](#).

Smůla [27](#).

21.

Strach nebo opatrnost ti nedovoluje, bezhlavě se vrhnout do neznáma. Potichu zalezeš do hustého porostu a v napětí čekáš. Kolem jen hustá tma, ve které na krátkou vzdálenost rozpoznáváš větve a listy. Měsíc, díky rychle plujícím mrakům, osvětluje okolí slabým světlem velmi nepravidelně a vždy jen na krátko. Příroda mlčí.

Několik párů nohou téměř neslyšně šustí porostem. Občas se zastaví. Zaslechneš zvuk podobný směsi bublání a zpomalenému cvrkotu. Tento zvuk zřejmě vydávají dvě bytosti. Nahmatáváš tesák a velmi, velmi pomalu ho vyndáš z pouzdra. Přiblížili se k vysokým bodlákům, na které máš výhled. Jsou od tebe vzdáleni sotva pět metrů. Mračná opona měsíci na okamžik opět dovolila nahlédnout na zemský povrch. Dva páry čárkovitých zorniček odrážejí světlo měsíce v podobě malých žlutých bodů. Šedostříbrný nádech zesilujícího osvětlení obnažuje siluety tvorů, kterým ony oči patří.

O lizardech jsi v některých bájích slyšel. Tvorové na půl člověk, na půl ještěrka. Nečekal jsi, že je kdy uvidíš na vlastní oči. Zřetelně vidíš dvojici asi jeden a půl metru dlouhých, jemnými šupinkami pokrytých kříženců. Jeden stojí na zadních a druhý na čtyřech, jako by očichával zem. Zaregistroval jsi, jak osahává povrch kmitajícím, dlouhým, tenkým jazykem. Nepochybuješ, že je rozeklátý. Jak rozhrnují porost, všímáš si dlouhých, úzkých drápů, které mají místo prstů. Pohledy zkoumají okolí, občas pohlédnou na tvůj úkryt. Zdá se, že tě zatím neobjevili. Náhlým útokem bys je mohl zaskočit a možná i rychle porazit. Na druhou stranu ještě nemáš zkušenost z opravdového boje. Toto by byl zcela určitě boj na život a na smrt.

Překvapíš dva lizardy a zaútočíš [29.](#)

Ani tě to nenapadne a budeš doufat, že si tě nevšimnou [30.](#)

22.

Několik párů nohou téměř neslyšně šustí porostem. Občas se zastaví. Zaslechneš zvuk podobný směsi bublání a zpomalenému cvrkotu. Tento zvuk zřejmě vydávají dvě bytosti. Nahmatáváš tesák a velmi, velmi pomalu ho vyndáš z pouzdra. Přiblížili se k vysokým bodlákům, na které máš výhled. Jsou od tebe vzdáleni sotva pět metrů. Mračná opona měsíce na okamžik opět dovolila nahlédnout na zemský povrch. Dva páry čárkovitých zorniček odrážejí světlo měsíce v podobě malých žlutých bodů. Šedostříbrný nádech zesilujícího osvětlení obnažuje siluety tvorů, kterým ony oči patří.

Využiješ momentu překvapení a vrhneš se skrz bodláčí. Narážíš do stojícího těla a bez otálení tesák bodáš do jeho trupu. Z těla vychází vysoký tón rychlého bublání, naznačující zoufalství. Stihneš zasadit několik rychlých ran a tvůj cíl odpadne. Instinktivně tušíš polohu druhého soupeře, který se vzpamatovává z nemilého překvapení a chystá se ke skoku proti tobě.

Obloha dovolila prohlédnout tmu s plnou intenzitou. O lizardech jsi slyšel v některých bájích. Tvorové na půl člověk, na půl ještěrka. Nečekal jsi, že je kdy uvidíš na vlastní oči. Pár plazích očí tě zlověstně sleduje. Dlouhé úzké pařátky místo prstů směřují k tobě. Bojuj s druhým ještěrkáčem.

Lizard: 7, 6, 6, 5, 4

Když zvítězíš, pokračuj na [32](#).

23.

V černé tmě je každý druh záření či světla velmi vítaným společníkem. Světýlka v temnotě tě uklidňují. Zdá se, že zde někdo mohl ztratit něco cenného. Klekáš na jedno koleno, aby ses lépe podíval. Vypadají jako dva drahokamy. Mohlo by to být snadné a rychlé přivydlání. Ruku suneš do díry, ale nic nemůžeš nahmatat. Snižuješ polohu, až se hrudí dotýkáš země a ruku suneš hlouběji.

Když už tvé rameno naráží na okraj otvoru, škuibl jsi a ruku rychle vytáhl ven. Na malíkové hraně cítíš pálivou bolest pulzující v několika

malých rankách ve tvaru oblouku. Od dlaně do paže se rozlévá štiplavé horko. Zářivé diamanty jsi zaměnil za vystrašené oči neznámého zvířátka, které, jak se zdá, je jedovaté. Bolest se naštěstí zastavila u ramene. Pálení se mění v brnění. Zamotala se ti hlava a těžce polykáš. Poodešel jsi od nory a schoval se do úkrytu. Po několika minutách následky odeznívají a ty ses odhodlal k další cestě.

Jed v těle ti ubral 2 životy.

Pokud ještě žiješ, pokračuj na [41](#).

24.

V tento divoký večer pln překvapení nemáš v úmyslu strkat ruku do neznámé díry. A navíc máš naspěch. Nechááš jámu jámou a opatrně našlapuješ dál.

Pokračuj ne [41](#).

25.

Seskočil jsi z kozlíku a plácl koně. Povož zarachotil, když se známou cestou vrací domů. Vcházíš do ulice, lemované zdmi budov.

Pokračuj na [46](#).

26.

Koník Jimmy se nelekl a plnou silou vjel do dvou lizzardů. Jejich jeden a půl metrová tělíčka nemohla soupeřit s několika metráky rozpořehované masy. Povez několikrát nadskočil. Rozporcovaná těla se ještě chvíli kutálí a pak se zastavují v nezřetelné spleti šupin a končetin. Kousek dál sebou mrská oddělený ocas jednoho ještěřkáče. V tomto případě mu přírodou nebo kdo ví kým, vyvinutý obranný mechanismus, nebyl nic platný.

Lizard, který tu zbyl, se na tebe prudce otočil. Přivřel zelená víčka a zlověstně zabublal. Tloušťík s potřhanou rukou vyjeveně kouká. Vidíš ho poprvé, ale na první pohled je zřejmé, že není z chudých poměrů. Nutkání zakřičet o pomoc mu cuká s koutky, neodvažuje se ale vydat ani hlásku, aby na sebe opět nepřitáhl pozornost.

Prudce zastavuješ a téměř za jízdy seskakuješ z povozu. Tesák v ruce připravený, ještě než jsi doskočil na zem. Efektivní příchod ti dodává více odvahy, adrenalin koluje v těle. Nedáváš ještěřčí bytosti čas na vzpamatování a vrháš se na ní.

Lizard: 7, 6, 6, 5, 4

Pokud vyhraješ, pokračuj na [36](#).

Nebohý koník Jimmy se polekal těch dvou ještěřčích stvoření a poplašil se. Přestal být ovladatelný a celý povoz strhl k jedné straně. Vůz se převrátil a setrvačnost tě vymrštila ven. Odstředivá síla povalila vůz i koně a v kotrmelcích se od sebe oddělili. Lizard, zaměstnaný tlouštíčkem, zaregistroval blížící rachot a ohlédl se za zvukem. Stihl vytřeštit ještěří oči a dvakrát zakmitat jazykem. Dřevěná konstrukce povozu udělala několik převratů, nabrala překvapenou ještěřčí bytost a s rachotem se roztránila o jeden ze stromů. Ještěřkáč měl rychlou smrt. Kuň se s vyděšeným výrazem ve velkých černých očích vymrštil na nohy a s ržáním utekl do tmy. S bolestivou grimasou se sbíráš ze země.

Pád na travnatou zem ti vzal 2 životy.

Když tloustík viděl, jak se jeho soupeř bleskově ztratil z dohledu, sebral v sobě zbytky sil a zaútočil ze zadu na lizarda, který ti prve vstoupil do cesty. Dokud to jde, vrháš se na třetího ještěřkáče. Dozvuky pádu tě mírně omezují v pohybu. Než se oklepeš, bude mít soupeř chvíli výhodu.

Lizard: 9, 8, 6, 6, 4

Pokud vyhraješ, pokračuj na [38](#).

28.

Koník Jimmy se neklkl a plnou silou vjel do dvou lizzardů. Jejich jeden a půl metrová tělíčka nemohla soupeřit s několika metrůky rozpořibované masy. Povoř několikrát nadskočil. Rozporcovaná těla se ještě chvíli kutálí a pak se zastavují v nezřetelné spleti šupin a končetin. Kousek dál sebou mrská oddělený ocas jednoho ještěřkáče. V tomto případě mu přírodou nebo kdo ví kým stvořený obranný mechanismus nebyl nic platný.

Lizard, který tu zbyl, se na tebe prudce otočil, přivřel zelená víčka a zlověstně zabublal. Tloušřík s potřhanou rukou vyjeveně kouká. Využil zaneprázdněnosti ještěřčí bytosti. Na nic nečekal a zezadu jí probodl. Nezpomaluješ a pokračuješ do Vonných Zahrad.

Pokračuj na [18](#).

29.

Využiješ momentu překvapení a vrhneš se skřz bodláčí. Narážíš do stojícího těla a bez otálení bodáš do jeho trupu. Z těla vychází vysoký tón rychlého bublání, naznačující zoufalství. Stihneš zasadit několik rychlých ran a tvůj cíl odpadne. Instinktivně tušíš polohu druhého soupeře, který se vzpamatovává z nemilého překvapení a chystá se ke skoku proti tobě.

Obloha dovolila prohlédnout tmu s plnou intenzitou. O lizardech jsi slyšel v některých bájích. Tvorové na půl člověk na půl ještěřka.

Nečekal jsi, že je kdy uvidíš na vlastní oči. Dvě plazí oči tě zlověstně sledují a dlouhé úzké pařátky, místo prstů, směřují k tobě. Bojuj s druhým ještěrkáčem.

Lizard: 7, 6, 6, 5, 4

Když zvítězíš, pokračuj na [34](#).

30.

Obě stvoření větrí rozeklátým jazykem a světélky v očích pátrají po okolí. V padesát metrů, vzdáleném remízku něco zapraskalo. Lizardy zaujalo hejno ptáků, kteří se odtud s křikem vznesli. Pravděpodobně srnka nebo jiný nešťastník. Ještěřčí bytosti zdánlivě potěšeně zabublali, přimhouřením očí zaměřili ono místo a na všech čtyřech se tam rozeběhli. Nečekáš na to, jestli se vrátí a spěcháš druhým směrem.

Pokračuj na [41](#).

31.

Jak jsi tušil, blížícího se psa zaujala mávající ruka. Nedokáže odolat. Když je kousek před tebou, odrazí se a skokem se na ní vrhne. Přesně toto očekáváš, a když se jeho otevřená tlama blíží k paži ve snaze se

do tohoto lákavého sousta zakousnout, uhneš s ní, aby ji vystřídala do ted' nezajímavá, pravá ruka s tesákem. Pes, který ztratil svůj cíl, proskakuje kolem tvého boku. Nemá žádnou nohu v kontaktu se zemí, aby změnil směr. Snaží se ještě ve vzduchu otočit hlavu k tobě, ale to už tvůj ostrý tesák, držený pravou rukou, projíždí jeho hrdlem.

Těžký pes dopadl na zem několik metrů za tebe. Zlostné vrčení vystřídalo kňučení a chroptění. Několik sekund, leží na boku a motá se do kolečka. Jeho pohyby se zpomalily a za nedlouho úplně zastavily.

Pokračuj na [93](#).

32.

Počínáš si vcelku obratně a nebojácně. Lanixova škola měla něco do sebe. Ještěrkáč tě naposledy minul a ty mu prořízl loketní jamku. Druhou rukou jsi za jeho plandající, zelenohnědé, šupinaté předloktí škubl. Končetina držící jen na kůži, naříznutých šlachách a svalovině povolila a zůstala ti v ruce. Lizard bolestivě zabublal. Pokusil se o výpad druhou rukou, ale zablokoval jsi ho jeho pahýlem, který ti zůstal v ruce. Soupeř se zapotácel a na chvíli ztratil rovnováhu. Když se narovnal, řítí se k jeho krku tvůj tesák. Ještěrka zalapala po dechu, skácela do trávy, naposledy zabublala hlubokým tónem a její šterbinovité zorničky přestaly odrážet měsíční světlo.

Chvíli se vzpamatováváš a rozhlížíš. Zdá se, že toto představení nemělo žádného diváka. Povzbuzen vítězstvím vykračuješ si dál v cestě.

Pokračuj na [41](#).

33.

„Je tu někdo?“ ptáš se tou nejobvyklejší otázkou v podobných situacích. Za běžných okolností se stíny nehovoříš. Dnešní noc ale není běžná v žádném ohledu.

Stín se tu a tam objevuje a zase mizí. Uděláš dva kroky vpřed a sleduješ, nastane-li nějaká změna. Stále připomíná lidský stín, který se jakoby náhodně odráží od plamenů louče. Úhel mezi tebou a loučí ve tvé ruce to však vylučuje.

Necháš toho a vyjdeš ven, abys pokračoval ve své cestě [48](#).

Přijdeš blíž a promluvíš znovu [39](#).

Zaútočíš na to [37](#).

34.

Počínáš si vcelku obratně a nebojácně. Lanixova škola měla něco do sebe. Ještěrkáč tě naposledy minul a ty mu prořízl loketní jamku. Druhou rukou jsi za jeho plandající, zelenohnědé, šupinaté předloktí

škubl. Končetina držící jen na kůži a naříznutých šlachách a svalovině povolila a zůstala ti v ruce. Lizard bolestivě zabublal. Pokusil se o výpad druhou rukou, ale zablokoval jsi ho jeho pahýlem, který ti zůstal v ruce. Soupeř se zapotácel a na chvíli ztratil rovnováhu. Když se narovnal, řítí se k jeho krku tvůj tesák. Ještěrka zalapala po dechu, skácela do trávy, naposledy zabublala hlubokým tónem a její šterbinovité zorničky přestaly odrážet měsíční světlo.

Chvíli se vzpamatováváš a rozhlížíš. Zdá se, že toto představení nemělo žádného diváka. Povzbuzen vítězstvím vykračuješ si dál v cestě.

Pokračuj na [41](#).

35.

Zpěněná tlama plná vyceněných, ostrých zubů se rychle přibližuje. Zdá se, že křik na něj nemá žádný vliv. Naopak mu jako lákavý cíl přijde tvá mávající ruka s tesákem. Když je před tebou, ve snaze se do ní zakousnout vyskočí. Pochopil jsi to a těsně před jeho tlamou uhýbáš. Pes prolétl kolem tebe. Za tvými zády dopadl na nohy. Ihned se otočil a doráží na tebe. Bojuj s ním. Nažloutlá pěna u tlamy je plná jedovatých spórů a bakterií. Pokaždé, když tě zasáhne, ztratíš 2 životy místo 1.

Vzteklý pes: 6, 5, 5, 5, 5

Pokud zvítězíš, pokračuj na [92](#).

36.

Kvalitní tesák dokáže nadělat spoustu parády, když se s ním člověk umí trochu ohánět. Právě jsi to dokázal lizardovi. Když jsi mu ostrou špičkou rozpáral dutinu břišní, zkroutil se do klubíčka.

„Díky příteli,“ kulhá k tobě tlouštík, držíc se za poraněnou ruku. „Nebýt tebe, skončil bych jako žrádlo pro tyhle bestie,“ pokyvuje opovržené k šupinatým mrtvolám všude kolem. Ironicky se zašklebí: „Tak přeci jen v tomto městě zůstali hrdinové.“

Ještě popadáš dech a beze slov si ho prohlížíš. Zdobená kazajka a prošíváný klobouk, jasně poukazují na jeho movitost. Konečně jsi vykonal nějaký hrdinský čin, o kterém jsi vždy snil. Jsi na sebe pyšný a máš radost ze zachráněného života. Nadechneš se, abys odpověděl něco v tom smyslu, že nemá zač, když ti do pokusu o odpověď někdo skočí.

„Tak tady jsi!“ ozval se hluboký hlas ze tmy za vámi. „Kde ses nám ksakru ztratil, Lome. Slyšeli jsme tady nějaký kravál, tak se jdeme podívat a ty si tady vedeš soukromou válku,“ směje se hlubokým hlasem postava, vynořující se ze tmy. Za ní se objevují další tři.

Tlouštík vykouznil úsměv na tváři: „Ale měl jsem trochu potíže s ještěrkami a tady ten mladík mě zachránil.“

Skupina mužů se mezi tím přiblížila až k vám. Dobře oblečení a nadmíru živení. Vedoucí skupiny si tě poměří pohledem: „Nuže, dobrá práce mladíku,“ poplácá tě po ramenou, „opravdu dobrá.“

Rozhlíží se na spoušť okolo a uznale pokyvuje hlavou. „Mám pocit, že někdo jako jsi ty, by se nám hodil. Co říkáš? Pojd' s námi. Opouštíme Bunu. Dějou se tady dost ošklivé věci, a to nesvědčí, jak bych ta řekl, pohodlí, na který jsme zvyklí,“ zasměje se.

Pánové jsou sice oblečení noblesně, jejich zbraně jsou zdobené a drahé. Skupinu, se kterou bys podnikl dobrodružství, bys jindy zřejmě neodmítl. Nyní, máš ale důležitější poslání, musíš dojít do Vonných Zahrad. Navíc máš pocit, že zbraně, které nosí, mají spíše na okrasu, než pro boj.

„Mám svůj důležitý úkol. Nezlobte se pánové, ale ač nerad, musím vaši nabídku odmítnout,“ zdůvodňuješ nezájem o společnou cestu.

„No, nutit tě nebudeme,“ praví trochu zklamaně muž v čele skupiny.

„Ještě jednou díky za záchranu,“ kýve na tebe zachráněný. Oplatíš mu kývnutím.

Skupina posbírala poházené věci tlouštíka a vzdálila se. Vyšvihl ses na povoz a pobídl koníka k jízdě.

Pokračuj na [18](#).

37.

Chceš tuto podivnou záležitost vyřešit, ať je jasno, o co jde. Proti stínu se nejlépe bojuje světlem, pomyslíš si. Pokročíš několik kroků vpřed ke stínu a přiložíš k němu louč. Se stínem to ale nic neudělalo, naopak. Jeho kontury se zjasnily a zaostřily. Jako by namalován

černou barvou na zdi, se na tebe ohlédl. O krok ustupuješ. Stín na tebe bez hnutí hledí.

Zaútočíš na něj tesákem [65.](#)

Promluvíš na něj [72.](#)

Necháš toho a vyjdeš ven, abys pokračoval do Vonných Zahrad [48.](#)

38.

Kvalitní tesák dokáže nadělat spoustu parády, když se s ním člověk umí trochu ohánět. Právě jsi to dokázal lizardovi. Když jsi mu ostrou špičkou rozpáral dutinu břišní, zkroutil se do klubíčka.

„Díky příteli,“ kulhá k tobě tloustík, držíc se za poraněnou ruku. „Nebýt tebe, skončil bych jako žrádlo pro tyhle bestie,“ pokyvuje opovrženě k šupinatým mrtvolám všude kolem. Ironicky se zašklebí: „Tak přeci jen v tomto městě zůstali hrdinové.“

Ještě popadáš dech a beze slov si ho prohlížíš. Zdobená kazajka a prošívaný klobouk, jasně poukazují na jeho movitost. Konečně jsi vykonal nějaký hrdinský čin, o kterém jsi vždy snil. Jsi na sebe pyšný a máš radost ze zachráněného života. Nadechneš se, abys odpověděl něco v tom smyslu, že nemá zač, když ti do pokusu o odpověď někdo skočí.

„Tak tady jsi!“ ozval se hluboký hlas ze tmy za vámi. „Kde ses nám ksakru ztratil, Lome. Slyšeli jsme tady nějaký kravál, tak se jdeme podívat a ty si tady vedeš soukromou válku,“ směje se hlubokým hlasem postava, vynořující se ze tmy. Za ní se objevují další tři.

Tloušťík vykouzlil úsměv na tváři: „Ale měl jsem trochu potíže s ještěrkami a tady ten mladík mě zachránil.“

Skupina mužů se mezi tím přiblížila až k vám. Dobře oblečení a nadmíru živení. Vedoucí skupiny si tě poměří pohledem: „Nuže, dobrá práce mladíku,“ poplácá tě po ramenou, „opravdu dobrá.“ Rozhlíží se na spoušť okolo a uznale pokyvuje hlavou. „Mám pocit, že někdo jako jsi ty, by se nám hodil. Co říkáš? Pojď s námi. Opouštíme Bunu. Dějou se tady dost ošklivé věci, a to nesvědčí, jak bych ta řekl, pohodlí, na který jsme zvyklí,“ zasměje se.

Pánové jsou sice oblečení noblesně, jejich zbraně jsou zdobené a drahé. Skupinu, se kterou bys podnikl dobrodružství, bys jindy zřejmě neodmítl. Nyní, máš ale důležitější poslání, musíš dojít do Vonných Zahrad. Navíc máš pocit, že zbraně, které nosí, mají spíše na okrasu, než pro boj.

„Mám svůj důležitý úkol. Nezlobte se pánové, ale ač nerad, musím vaši nabídku odmítnout,“ zdůvodňuješ nezáměrem o společnou cestu.

„No, nutit tě nebudeme,“ praví trochu zklamaně muž v čele skupiny.

„Ještě jednou díky za záchranu,“ kýve na tebe zachráněný. Oplatíš mu kývnutím.

Skupina posbírala poházené věci tloušťíka a vzdálila se. Povož je zničen, takže dál musíš pokračovat pěšky.

Pokračuj na [41](#).

Připadáš si absurdně, ale když už ses dnešní bizardní večer octl až zde, tak proč ne. Nadechneš se, vzpomeneš na Lanixe, který by si v této situaci jistě věděl rady a uděláš další dva kroky vpřed.

„Haló. Ptám se, je tu někdo?“ dáváš do hlasu potřebnější důraz.

Máš dojem, že si tě stín konečně všiml. Pravděpodobnější ale je, že o tobě ví od samotného počátku a celou dobu si s tebou jen hraje. Sotva jsi dokončil poslední slovo, zmrzl. Zůstal na zdi, jako by to byla pouhá malba.

„Přicházím s dobrým úmyslem,“ mluvíš ke stínu. Jeho hlava změní podobu, jako by se na tebe ohlédla. Cítíš pocit bázně. Jsi v naprosto exotické situaci a nadevše víš, že musíš být klidný a vyrovnaný.

„Tvááááá – loučččččč,“ slyšíš v hlavě šeptající mužská hlas.

Podíváš se na ni a vidíš, že dohořívá. V zajetí myšlenek na stín jsi ji nechal málem dohořet. Pokáráš v duchu sám sebe a ihned od ní zapálíš další. Zbyla ti v zásobě ještě jedna. Právě si uvědomuješ, že jsi díky stínu nezůstal ve tmě. Napadla tě otázka: Udělal to pro mě nebo sebe? Každopádně je asi živ díky světlu. Ano, to je pravda, to vždy Lanix říkával. Bez tmy není světla a naopak.

„Co – chceššššš?“ vnímáš opět stejný hlas v hlavě.

Dobrá otázka, napadá tě. Chtěl sis to tady jenom prolízt. Netušil jsi, že tu narazíš na zvědavěj stín.

„Cestuji do Vonných Zahrad. Co se to děje venku?“ napadlo tě zeptat se.

„Áaaaaa Lanikssssss,“ slyšíš hlas, jako by mluvil o někom, koho důvěrně zná.

Jsi překvapen a chceš odpovědi: „Znáš ho?“

Stín, jehož obraz na zdi nyní vypadá větší, se bleskově přemístil k tobě. Jako by si tě prohlížel. Místo odpovědi po chvíli pociťuješ upřímný a hluboký smích. Stín zmizel ze zdi, ale ihned se objevil na druhé straně. Opravdu si tě prohlíží.

„Hmmmmmm - mladá kréfffff! Ty ji – můůůůžeššššš zabíííít. Pomůůůůže – ti to.“ Jeho placatá, malovaná hlava na zdi se otáčí dále do chodby. Kývla tím směrem, jako by to s těmi slovy mělo něco společného.

Teď upřímně váháš, jestli ti radí nebo navádí. Natáhneš ruku dál do chodby, aby sis dál posvítíl. Sotva na konci dosvitu louče vidíš olemovaný vchod do tmy. Otočíš hlavu zpět ke stínu s domněnkou získání více informací. Stín je pryč. Posvítíš loučí okolo. Obrazy i sloupy jsou pryč. Stojíš ve vlhké a studené, zatuchlé chodbě. Nejsi si jistý, jestli se máš divit, přesto přemýšlíš co dál.

Půjdeš se podívat dál do chodby a vchodu [40.](#)

Vykašleš se na to a vyjdeš ven, abys pokračoval ulicí do Vonných Zahrad
[48.](#)

40.

Obezřetně postupuješ k otvoru na konci chodby. Zvykáš si na nové klima. Stále více se ti nepříjemně vráží do nosu a připomíná zatuchlou díru plnou špíny. Chodbou se nese zvuk kapající vody a z vlhkých stěn se line závan plísně. Došel jsi až k průchodu na konci

chodby a posvítíl dovnitř. Cesta je zakončena malou obdélníkovou místností, jejíž rozměry odhaduješ na čtyři krát šest metrů.

Na podlaze, kousek před tebou leží dřevěný štít, který už zřejmě něco pamatuje. V protějším rohu je hromada starých hadrů a kdo ví čeho ještě, navršena skoro až ke stropu. Do toho všeho tu po všem běhá hromada pištících krys.

Zvedneš štít [45.](#)

Prozkoumáš hromadu bordelu v rohu [66.](#)

Necháš tu vše, jak leží a vrátíš se ven na cestu do Vonných Zahrad [48.](#)

41.

Hluboko v noci jsi konečně došel k místu, kde se začínají větvit ulice, vedoucí do samotného města. Víš, že tě obě po čase dovedou do Vonných Zahrad. Otázka ale je jak bezpečně. Jedna cesta je úzká a druhá patří k hlavním silnicím.

Zkusíš jít úzkou ulicí [46.](#)

Půjdeš širokou silnicí [43.](#)

42.

Vzpomněl sis na helmu, pro kterou ses celý ponořil do močálu. Slíbil sis, že ji u prvního táboráku vyčistíš a pořádně vysušíš. Proto ji

vyndáš a přisedneš blíže k ohni, abys na ni lépe viděl. Zbavuješ ji nánosu bahna a řas. Vnitřek vytáhneš a pečlivě omyješ.

Po půlhodině pečlivého cídění se helma leskne jako nová. Chystáš se ji položit u ohně, aby její kožený náhlavník oschl.

Ze tmy vedle vás se ozval smích. K ohni přistoupilo několik mužů. Patří ke karavaně. Kožené přezky a pásy. Kožené boty a nablýskané zbraně. Sedli si vedle vás a pustili se do veselého hovoru. Po chvíli si jeden z nich všiml u ohně helmy se zlatým jelenem. Zvážněl a sundal si široký klobouk ozdobený brky.

„Čí je to helma?“ zeptal se do davu. V hlase rozpaky i vážnost současně.

„Má,“ přihlásíš se. Erik a Mirovoj zvážní a jemně položí ruku ke svým mečům.

„Pověz, odkud ji máš!“ klade ti muž dychtivou otázku. Jeho druzi také zaregistrovali vážnost přítele a jejich smích utichl.

„Opatrně Lukasi!“ okřikl ho Karlos, „pánové jsou naši hosti a pokud máš něco na srdci, jistě se o tom dá pohovořit v klidu.“

Tato slova vnesla do napjaté situace trochu smíru.

Lukas se uklidnil a ty mu dovolíš helmu si prohlédnout.

„No jistě,“ řekl po chvíli se vzrušením v hlase, „je to ona! Odkud ji máš? To je helma mého bratrance Martina. Získal ji od krále darem za svou věrnou službu a hrdinství. Před dobou jsme ztratili kontakt. Zdá se, že jsme se obávali oprávněně.“

Popíšeš, jak jste helmu našli. Lukase zachvátil žal. „Takový osud, to si Martin nezasloužil. Měl padnout v bitvě a ne se utopit jak prašivý kotě,“ naříká.

„To si nemyslím Lukasi,“ vložil se do toho Karlos, „jestli je to jak říká, tak Martin padl v boji a zřejmě v těžkém boji, proti velké přesile.“

Na tom místě co říkají, ještě nedávno žádný močál nebyl. Musel tam padnout a močál se tam odněkud naplavit později.“

„Snad máš pravdu, i když je to chabá útěcha,“ smutní Lukas a hledí do ohně.

Pak se ohlédne k tobě: „Omlouvám se za svou prvotní horlivost přáteli. Děkuji ti, děkuji vám všem, že jste našli hrob mého milovaného bratrance. Hledí na nablýskanou helmu a přemýšlí, „prodej mi ji prosím tě. Dám ti za ni deset zlatých.“ Od pasu odvázal nabitý kožený váček, ve kterém cinkají mince a nabízí ti ho. „Ber, je to celé jmění. Ta helma patří našemu rodu a tobě přinese jen smůlu.“

Kdyby sis ji nechal, zvedla by ti bonus při boji o 1.

Jak se zachováš?

Odmítneš jeho nabídku a necháš si ji [273.](#)

Prodáš mu ji za deset zlatých [284.](#)

Daruješ mu ji [280.](#)

43.

Jdeš pěšky hlavní ulicí. Tu a tam hořící stánek nebo části domů osvětlují zmatek, který tu dnes večer nastal. Trhovci, které to zde zastihlo, nechali zboží i stánky na místě a utekli. Někteří tu leží mrtvi, stejně tak jako někteří z jejich zákazníků. Za dnešní den jsi viděl mrtvol dost a tak se děšíš, že už ti pohled na bezduchá těla ani nijak nepřijde.

Lidé se v panice zamykali. Některé dveře do domů, jsoucích po obou stranách ulice, jsou zatarasené. Mnoho z nich je však vyražených. Lidé bezesporu utíkali, aby zachránili holé životy a dozajista za sebou zanechali mnoho věcí. Napadá tě, že by se zde snad mohlo najít něco užitečného, co by se při putování mohlo hodit.

Zkusíš se podívat do nějakých otevřených dveří [47.](#)

Nemáš zájem o prolézání sklepů a budeš pokračovat ulicí [48.](#)

44.

Jedeš hlavní ulicí. Tu a tam hořící stánek nebo části domů, osvětlují zmatek, který tu dnes večer nastal. Trhovci, které to zde zastihlo, nechali zboží i stánky na místě a utekli. Někteří tu leží mrtvi, stejně tak jako někteří z jejich zákazníků. Za dnešní den jsi viděl mrtvol dost. Uvědomuješ si, že už ti pohled na bezduchá těla ani nijak nepříjde.

Lidé se v panice zamykali. Některé dveře do domů, jsoucích po obou stranách ulice jsou zatarasené. Mnoho z nich je však vyražených. Lidé bezesporu utíkali o holé životy a dozajista za sebou zanechali mnoho věcí. Napadá tě, že by se zde snad mohlo najít něco užitečného, co by se při putování mohlo hodit.

Zastavíš a zkusíš se podívat do nějakých otevřených dveří [49.](#)

Nemáš zájem o prolézání sklepů a budeš pokračovat v jízdě [50.](#)

45.

Vlastnit štít se zdá být jako celkem slušná výhoda. Nohou odeženeš všudypřítomné krysy a štít zvedneš. Je to starý, dřevěný kus se zpuchřelým, koženým poutkem. Svoji službu ale ještě určitě vykoná.

Poznamenej si, že máš Starý štít, odolnost 4.

Prohrabeš hromadu v rohu [66.](#)

Odejdeš ven za cestou do Vonných Zahrad [48.](#)

46.

Okenice, směřující do této uličky jsou pozavírané. Odkudsi vychází štiplavý dým. Jediný zdroj světla je několik vzdálených ohňů a svit měsíce. Ulička pokračuje tichou stezkou, kde překračuješ poválené harampádí. Všude je zdánlivý klid.

ZKUS ŠTĚSTÍ.

Štěstí [52.](#)

Smůla [51.](#)

47.

Našel jsi jeden vyložený vstup do budovy, která se zdá být stabilní a ani v ní nehoří. Na ulici nacházíš hadry, které namotáš na ulomenou nohu stánku. Takto vyrobíš několik loučí. Jednu zapálíš od ohně a vstupuješ do dveří.

Pokračuj na [53](#).

48.

Pokračuješ širokou ulicí. Proplétáš se mezi směsí poházených stánků, suti z okolních domů a ležících těl. Tu a tam se stále odkudsi ozve vyděšený výkřik, který však z pravidla velmi rychle utichne. Asi po dvoustech metrech přicházíš k vinařství, před kterým jsou po levé straně ulice, ve dvou patrech naskládány dřevěné sudy.

Když kolem nich procházíš, máš pocit, že jsi ve škvíře mezi sudy, zahlédl pohyb. Je možné, že je to klam stínu od všudypřítomných ohňů.

Obejdeš sudy a podíváš se, jestli se ti to nezdálo [54](#).

Obejdeš sudy, ale nechceš se dívat, je-li něco za nimi [55](#).

Přiblížíš se k sudům a převrátíš je na místo, kde jsi možná něco zahlédl [56](#).

49.

Zastavuješ koně u vylomeného vstupu do budovy, která se zdá být stabilní a ani v ní nehoří. Na ulici nacházíš hadry, které namotáš na ulomenou nohu stánku. Takto vyrobíš několik loučí. Jednu zapálíš od ohně a chystáš se vstoupit do dveří. Náhle se odkudsi z města ozval děsivý výkřik a šílený smích. Kuň se vzepjal na zadní a s rachotem uhánějícího povozu utekl.

Pokračuješ do domu

[53.](#)

Rozmyslel sis to a půjdeš pěšky dál širokou ulicí

[48.](#)

50.

Chceš do Vonných zahrad přijet co nerychleji. Povoz drkotá přes nepořádek. Ulice je naštěstí dost široká, takže se kličkováním dá spřežení i skrz tuto zkázu provést. Po levé straně míjíš vinařství, před kterým jsou ve dvou řadách narovnané dřevěné sudy.

V okamžiku, kdy jsi kolem sudů projel, vyrušila tě měkká rána, vycházející z korby povozu. Ihned se otáčíš a zjišťuješ, že jsi nabral černého pasažéra. Naskočil k tobě otrapa v potrhaných hadrech a křivém klobouku. Ze zjizvené a zarostlé tváře se na tebe křivými zuby škodolibě směje. V jedné ruce drží šavli a druhou rozpaženou, aby na kodrcavém voze udržel balanc. Krok za krokem se k tobě přibližuje.

Přidáš rychlost a pokusíš se černého pasažéra takto zbavit [57.](#)

Co nejprudčeji zastavíš [58.](#)

Pokusíš se s ním bojovat za jízdy [59.](#)

51.

Došel jsi do místa, kde se ulička ještě trochu zúží. V jednom místě musíš překonat menší barikádu. Přes její okraj ve tvém směru leží ještěřčí bytost. Ze zad jí trčí šíp. Ujišťuješ se, je-li opravdu mrtvá. Když zjistíš, že ano, lezeš na barikádu, která je vysoká jeden metr. Seskakuješ dolů. Cítíš, že jsi zavadil nohou o jemnou překážku. Celkem rychle jsi podvědomě pochopil, že by to mohla být nastražená past. Tlumené cvaknutí kdesi za tebou tvou obavu potvrzuje. Ležící lizzard, hledící vyhaslýma očima přímo na tebe, celé záležitosti dává nyní jiný rozměr. Jeho prázdný pohled jako by říkal: Vítej do klubu.

Ještě jednou ZKUS ŠTĚSTÍ.

Štěstí [60.](#)

Smůla [61.](#)

52.

Došel jsi do místa, kde se ulička ještě trochu zúží. V jednom místě musíš překonat menší barikádu. Přes její okraj ve tvém směru leží ještěřčí bytost. Ze zad jí trčí šíp. Ujišťuješ se, je-li opravdu mrtvá.

Když zjistíš, že ano, lezeš na barikádu, která je vysoká jeden metr. Při seskoku dolů se pod zátarasem něco zablesklo. Podíváš se pozorněji a sehneš se. Nahmatal jsi jeden zlaťák. Potěšilo tě, že se na tebe v této době usmálo štěstí a plížíš se opatrně uličkou dál. Přešel jsi ještě pár barikád. Došel jsi na konec této úzké, boční uličky.

Připiš si 1 zlat'ák.

Pokračuj na [68](#).

53.

Nejdříve jen opatrně nakukuješ a zkoumáš vstupní prostor. Nic nebezpečného zatím nevidíš a tak vcházíš. Do patra vedou schody, které jsou ale zatarasené nábytkem. Dobývat se tudy nyní nemáš v úmyslu. Jsou tu ještě jedny schody. Ty pro změnu vedou dolů, do míst, kde předpokládáš sklepy. Překvapuje tě, že jsou tyto schody široké stejně jako ty do patra. U sklepení to nebývá zvykem.

Budeš pokračovat po schodech dolů [71](#).

Do sklepa jít nechceš a vrátíš se na širokou ulici [48](#).

54.

Potichu obcházíš naskládané sudy a opatrně za ně nahlížíš. Ihned na tebe zaútočil otrapa v potrhaných hadrech a křivém klobouku. Ze zjizvené a zarostlé tváře se na tebe škodolibě směje křivými zuby.

V ruce šavli, která těsně minula tvůj obličej. Je pravděpodobné, že tě škvírami mezi sudy sledoval a číhal na tebe. Bráníš se tesákem.

Otrapa: 8, 7, 6, 5, 4

Pokud zvítězíš, pokračuj na [63](#).

55.

Obcházíš nezajímavou zeď sudů a pokračuješ širokou ulicí dál do Vonných Zahrad. Ušel jsi několik kroků, když tě ochromila řezavá bolest. Automaticky saháš po tesáku a s grimasou se otáčíš. Před tebou stojí otrapa v potrhaných hadrech a křivém klobouku. Ze zjizvené a zarostlé tváře se na tebe křivými zuby škodolibě směje:

„Kampak kampak hošánku? Nevíš, že dneska vycházet po setmění je nebezpečný?“

Máchá kolem sebe šavlí, kterou tě právě sekl do zad a těší se na úlovek v podobě tebe.

Útok zezadu tě stál 2 životy!

Pokud ještě žiješ, bojuj!

Otrapa: 8, 8, 7, 6, 5

Pokud zvítězíš, pokračuj na [63](#).

56.

Opíráš se do sudů a propneš nohy. Pořádně zatlačíš. Zeď sudů se nakloní a s tupým rachotem se skácí od tebe. Většina sudů utvořila hromadu. Některé se kousek kutálejí, když se zastavují o různé překážky.

Slyšíš zaúpění a nějaké nezřetelné nadávky, které se ozývají pod čerstvou hromadou sudů. Vytahuješ tesák. Dva sudy se odvalily a před tebou se postavil otrapa v potrhaných hadrech a křivém klobouku. V jedné ruce drží šavli a druhou si drží zjevně poraněné rameno. Ze zjizvené a zarostlé tváře krvácí a křivými zuby se na tebe šklebí bolestnou grimasou:

„Tak ty mě chceš takhle převést hošíku!? No uvidíme!“ Byť zraněný, zaútočil na tebe.

Otrapa: 6, 6, 5, 4, 4

Pokud zvítězíš, pokračuj na [63](#).

57.

Pobízíš koně k nejvyššímu výkonu, ve snaze vetřelce setřást! Kopyta zběsile klapou a povoz řinčí. Měníš prudce směr zprava doleva. Jednak aby ses vyhnul všudypřítomné zkáze, a také tím chceš setřást otrapu, který se snaží tyto manévry ustát a zároveň se ti chce dostat za záda.

ZKUS ŠTĚSTÍ.

Štěstí [8.](#)

Smůla [12.](#)

58.

Odhaduješ správný okamžik. Táhneš prudce za opratě a ruční brzdou utlumuješ točivý moment kol. Jimmy zaklonil hlavu a předníma nohama zakopal ve vzduchu. Vůz sice nezastavil, zato velmi razantně zpomalil. Letící tělo nad tvou hlavou potvrzuje, že jsi vše načasoval přesně.

Tělo otrapy celkem tvrdě dopadlo do zničeného stánku. Převrátil ho, tím uvolnil další dřevěnou a ohořelou konstrukci, která ho zavalila.

Dobrzdiš vůz a podíváš se na osud otrapy, případně ho dorazíš [13.](#)

Necháš ho a pojedíš dál [70.](#)

59.

Očekáváš útoky. V jedné ruce oprat, v druhé tesák. Povož drkotá a musíš se zároveň věnovat ovládání koně. Na druhou stranu, ani vetřelec to nemá nejjednodušší. Musí udržovat balanc ve stoje a při tom se pokouší tě zranit. Přinejmenším.

Otrapa: 7, 6, 5

Pokud zvítězíš, pokračuj na [67](#).

60.

Nejrychlejší manévr je celým tělem se přimáčkout k jedné zdi. Je to mnohem rychlejší, než se například skrčit. To bys musel v dráze šípu přesouvat k zemi celou horní polovinu těla. Při rychlosti, jakou k tobě šíp letí, by tě trefil akorát tak do krku nebo hlavy.

Je dobře, že jsi se místo pohybu dolů, rozhodl pro pohyb do strany. Tím jsi v dráze střely strávil mnohem méně času. Přesto se o tebe šíp hrotem otřel a řízl tě do boku.

Ztratil jsi 1 život.

Pokud stále žiješ, pokračuj na [68](#).

61.

Pokusíš se rychle skrčit, ale tím jsi rychlému šípu naservíroval svou hlavu. Trochu to luplo, trochu to štíplo a zbytek nevíš. Na barikádě v zapadlé a zatuchlé uličce ležíš vedle mrtvoly lizadra. Z hlavy ti čouhá šíp. Nejedna statečný hrdina zemřel jen proto, že v pravý okamžik neměl trochu štěstí.

62.

Hořící louč byla v tomto boji dobrý pomocník. Střídavě jsi útočil ohněm a tesákem. Krysa měla zprvu mírnou převahu, ale oheň ji popálil tlamu i s vousky, čímž ztratila velkou část své koordinace. Sice byla odolná a houževnatá, ale konečná fáze boje připomínala spíše zabodávání tesáku do velkého, smradlavého jehelníčku.

Na krku krysí mrtvoly, na obyčejném provázku, visí zajímavý přívěšek. Přerízneš provázek a zvedneš přívěšek blíže k louči, aby sis ho lépe prohlédl. Bronzový oválek s jemným chomáčkem chloupků uprostřed. Celé dílo je vsazeno do dřevěného rámečku z tmavého leštěného dřeva. Omotáš kolem něho zbytek provázku a strčíš ho do kapsy. V hromadě, ze které krysa vylezla, jsi už nic zajímavého nenašel.

Do deníku si poznamenej klíčové slovo CHOCHOLKA.

Pokud jsi před bojem ze země nevzal štít a chceš to udělat [64](#).

Jinak můžeš odejít ven a pokračovat do Vonných Zahrad [48](#).

63.

Poblázněný otrapa celý souboj pojal spíše formou exhibice. Po každém výpadu se ukláněl domnělému obecenstvu a spokojeně se

usmíval. Zřejmě má před očima úplně jiný svět. Bylo to ale také velmi zrádné, protože z těchto póz, často vystartoval do dalšího výpadu. Velmi rychle, prudce a nečekaně. Pak se zase zarazil jakoby v pauze a vše se opakovalo. Přesto se ti podařilo včas uhnout a několikrát ho zasáhnout. To mu samozřejmě nebránilo v jeho neustálém smíchu. Dokonce ani nepochopil, že po tvém tesáku krvácí ze tří hlubokých ran. Skácel se teprve tehdy, když mu došla v těle krev a přestala zásobovat mozek. Otřel sis krvavý tesák o jeho hadry.

Pokračuj na [69](#).

64.

Vzpomínáš si na dřevěný štít, který jsi tu před bojem viděl. Chceš ho najít, ale vidíš, že na něm leží krysí mrtvola a navíc jak se zdá, je rozlámáný. Moc ho tedy nelituješ. Tento štít by zřejmě stejně mnoho nevydržel. Otočil ses a vyšel ven, abys pokračoval do Vonných Zahrad.

Pokračuj na [48](#).

65.

Křikem si dodáváš sebevědomí a přiskočíš tesákem vpřed proti zdi. Bodneš do omítky v místě stínu. Vyloupne se barva a z tesáku se

odlomí špička. Stín se zvětšuje, až pokryje celou stranu chodby. Tím se nezastaví a přelévá se přes klenutý strop k protější straně. Tam pokračuje až k podlaze. Na chodbu sedá temnota. Příjemnou teplotu nahrazuje vlhký chlad a smrad z plísň.

Louč zhasla. Na ramena ti sedá tíha a zimnice. Ač se snažíš ovládat sebevíce, popadá tě panická hrůza. Máš pocit, že tě něco sleduje z každého koutu všudypřítomné tmy. Musíš ven! Bezhlavě ses rozeběhl směrem k východu. Vstupní schody jsi našel tak, že jsi o ně zakopl a dost nešikovně na ně dopadl. Pokračuješ po čtyřech po schodech vzhůru. Jen poslední zbytky sebezapření ti zabraňují panicky křičet. Dosáhl jsi východu. Jako střela jsi vyletěl z domu. Zahanbeně se sbíráš ze země a otíráš si pohmožděné čelo. Na schodech ses zranil ranou do hlavy. Tento hrůzný zážitek rovněž dlouho nevymažeš ze své mysli. Můžeš být rád, že se s tesákem dá stále bojovat. Odloupenutá špička zanechala ostrý hrot a ostrí je nepoškozeno.

Ztratil jsi 1 život a 1 bod štěstí.

Pokračuj na [48](#).

66.

Tesákem prohrabáváš hadry, kůže a další plesnivé věci. Co nepotřebuješ, odstrkuješ stranou, aby ses dostal hlouběji. Sotva jsi takto párkrát dloubl, zbytek haraburdí se s pískotem rozletěl a ty odskakuješ vzad. Z hromady vyskočila ohromná a rozzuřená věc,

kterou bys asi nejlépe přirovnal ke kryse. Zvířecích podob je tam ale ještě mnohem více. Dominují zuby, které jsou jak vlčí, velké černé oči, vypelichané šetiny a končetiny připomínají spíš malého medvěda než hlodavce.

Desítky obyčejných krys, které tu pobíhají, piští vysokým toném. Zalezly do všemožných koutů. Loučí několikrát zamáváš před hlavou krysího monstra. Pod krkem se plamen louče odleskne od malého přívěsku.

Vycenila více zuby. Vydala zvuk, který jen stěží můžeš přirovnat k myšce a jedním skokem rozpochovala své tělo před tebe. Stojí na všech čtyřech. Hlavu má v úrovni tvého hrudníku, její váhu odhaduješ na dobrých sto kilo. Zaútočila na tebe. Musíš s ní bojovat!

Krysí bestie: 8, 7, 5, 5, 5, 5, 4

Pokud zvítězíš, pokračuj na [62](#).

67.

Za jízdy odrážíš dotěrného otrapu. Ani teď se nepřestal smát a radostně se zubit. Zdá se, že vše bere spíše jako exhibici. Zřejmě má před očima úplně jiný svět. Při třetím výpadu, se ti v protiútku podařilo tesákem proříznout z vnitřní strany jeho stehno. Vazy v noze vetřelce povolily, noha neudržela váhu těla a otrapa se skácel z povozu. Neutuchající smích, vystihující jeho radost ze života se

vzdaluje a přestal až v okamžiku, kdy v letu narazil hlavou do opřených trámů. Zadunělo to a smích přestal.

Pokračuj na [70](#).

68.

Za tmy se ploužíš tou nehostinnou uličkou. Průchod se zúžil na nějakých třicet centimetrů a pod nohama se povaluje harampádí. Hromady hadrů, kusy dřeva a nábytku. Tu a tam mrtvola. Touto uličkou už jdeš celkem dlouho.

Zrovna uvažuješ o tom, jestli si někde neodpočinout. Najednou máš pocit, že tě v té tmě z hromady hadrů, cosi zatahalo za nohavici. Chvilíčku zkoprníš a rychle vyhodnocuješ co udělat.

Ihned do hromady hadrů zarazíš tesák [79.](#)

Budeš nehybně stát a čekat co se stane [82.](#)

Otočíš se a prohrábneš hromadu hadrů, abys zjistil, co to bylo [84.](#)

Popoběhneš pryč a budeš pokračovat uličkou [83.](#)

69.

Došel jsi do místa, kde se úzká ulička napojuje na širokou a dále pokračují jako jedna silnice. Zem je tvořena kamennými kostkami, které jsou místy polité obsahem z blízkých převrácených sudů.

Zbořené stánky, ohořelé trámy a okenice lemují celou trasu silnice. Po pár metrech se silnice ostře stáčí doleva.

Vykouknutím za roh zkontroluješ, zda neuvidíš nějaké bezprostřední nebezpečí. Krom zničené ulice, několika ležících těl, poházených trosek, hořících oken a pár střech nevidíš nic zvláštního. Běžný výjev dnešní noci. Vykročil jsi do zatáčky a obezřetně střídáš úkryt za úkrytem ve snaze vyhnout se pohledům případných pozorovatelů.

Zrovna se schováváš za jedním převráceným vozem plným kožešin, když se v nich, před tvou hlavou, začíná tvořit boule. Zvětšuje se asi dvacet centimetrů před tvým překvapeným obličejem. Ustoupíš a připravíš tesák. Kopeček se zvětšuje, až se z jeho vrcholu odloupne vrstva kůží a hadrů. Objevila se mohutná hlava psa, který tu spal. Pomalu uděláš několik dalších kroků zpět. Pes ti hledí do očí a vydává tiché vrčení, které postupně zesiluje. Línými pohyby se obnažuje. Silné tlapy, jedna za druhou, došláply na silnici. Za chvíli před tebou stojí v plné velikosti. Je to monstrum. Kdyby se postavil na zadní, dívali byste si vzájemně do očí.

Během jeho odhalování vrčení zesiluje. Doplnjuje ho krabacení kůže za čenichem a obnažování ostrých zubů. Stále velmi pomalu ustupuješ, čímž jsi mezi vámi vytvořil vzdálenost deseti metrů. Tomuto kříženci mezi nějakým bojovým plemenem a něčím temným kape nažloutlá pěna od vyceněných tesáků. Rozeběhl se na tebe!

Budeš mávat levou rukou, abys na ni navedl instinkty zvířete. Pravou s tesákem pod ní přiložíš k tělu, abys s ní v pravý okamžik zaútočil, pokračuj na [31](#).

Nebo budeš křičet a mávat tesákem před blížícím se zvířetem, a když ho to nezažene, začneš bojovat, pokračuj na [35](#).

70.

Přijíždíš k ostré, levotočivé zatáčce. Kolem vidíš stále stejné výjevy. Krom zničené ulice, několika ležících těl, poházených trosek, hořících oken a pár střech nevidíš nic zvláštního. Běžný výjev dnešní noci. Trosky v ulici se zhušťují, a proto jsi nucen, ač nerad, jízdu zpomalit.

Pravidelný klapot Jimmyových kopyt ze tmy narušilo rychlé dýchání a pleskání tlapek o zem. Ani nevíš odkud, přihnal se mohutný tmavý pes – kříženec nějakého bojového plemene a kdo ví čeho ještě. Od huby mu kape žlutá pěna a štěká na míhající se koňské končetiny. Občas se snaží do nich zakousnout, ale není na to dost rychlý.

Zkouší to ještě chvíli, než to koníka přestane bavit. Jednou, dobře mířenou ranou zadní nohou, trefuje psa do mordy. Smrtelná rána pro běžného psa. Tenhle jen zakňučel a odskočil od koně dozadu. Povož dvakrát nadskočil a za tebou se ozvalo bolestné kňučení. Ohlédneš se a vidíš psa ležet na boku. Předními tlapami se snaží hrabat vpřed, ale zadní polovina těla leží bezvládně. Jak se vzdaluješ, jeho zvuky se ztrácí.

Po dalších sto metrech všudypřítomný bordel natolik zhoustne, že jsi nucen povoz zastavit. Radost z toho nemáš, ale co můžeš dělat. Kdyby sis chtěl cestu odklidit, trvalo by to alespoň den. Seskočíš, otočíš spřežení a pošleš Jimmyho domů. Poslušně odcválá do tmy.

Klapot kopyt a řinčení kol se vzdaluje. Z míst, kde zůstal ležet pes, tmu vysokým tónem narušilo jen dvojité bolestivé psí zakňučení. To jak se Jimmy s povozem vracel naprosto stejnou cestou. Dále pokračuješ pěšky.

Otoč na [93](#).